

Végző elmezavar

Gregus Gábor

Underground Kiadó, 2016

Újra a tükör mögött

Emlékképek

Csöpp... csöpp...

Már megint mi ez a...

Csöpp... csöpp...

Miért hallok mindig csöpögést, amikor...

Csöpp... csöpp...

Amikor éppen... mi is történik..?

A férfi kinyitotta a szemét. Körülötte sötétség honolt, ő pedig fázt. Egy barlangban lehetett, erre engedett legalábbis következtetni a hűvös levegő és a dohszag.

Egy pillanatra pánikba esett. Nem attól, hogy nem értett semmit, és nem tudta hirtelen, hol van, hanem attól, hogy nem tudja ki is ő. Aztán megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, amikor tudatosult benne, hogy ezúttal nincs így. Pontosán tudja, kicsoda ő.

Ő Domán.

Az az ember, akivel már megesett korábban, hogy elveszti minden emlékét. Aki élte szürke kis életét, mígnem elméje egy kicsit megré-
fálta. És a kis tréfából egy szép hosszú történet kerekedett. Egy szí-
nes, véres, szerelmes, kavargó, varázslatos történet. Amiből egysze-
rűen nem tudott szabadulni.

Vagy talán most.

Van esélyem erre..?

Miután nyugtázta magában, hogy egyelőre nincs ereje megmoc-
canni sem, az időt arra szánhatta, hogy átgondolja, mi történt vele. És
hogyan emlékezzen.

Nem volt nehéz dolga, mert az emlékképek úgy rajzoltak elő
agyában, mintha réges-régóta erre várnának. A vele történetek hihe-
tetlenek és izgalmasak voltak. Néha veszélyesek és ijesztőek, néha
pedig igen fájdalmasak. Mint egy látványos mozifilm, amiben minden
megtalálható, és ami sosem akart véget érni. Vagy talán... ő maga
nem akarta, hogy véget érjen. És ha ő maga nem akarja igazán, akkor
bizonyára nem is fog.

Kérdés, hogy még mindig a mesevilágban tartózkodik-e. Nem na-
gyon lehetett jobb elnevezést találni a fejében burjánzó univerzum-

nak. Nem volt neve, legalábbis ő nem tudott róla. Csak azt tudta, hogy valami nagyon nincs rendben vele. Alapvetően nem volt probléma azzal, hogy szabadon szárnyaló elméje képes volt egy ilyen összetett világ megalkotására, és arra, hogy benépesítse mindenféle lényekkel és csodákkal. A probléma az volt, hogy ezt a helyet kór támadta meg. Kór, ami általánosan nevezhető örületnek. Domán feltételezte, hogy bajának van egy specifikus elnevezése, de még ha tudta is volna, mi az, nem érdekelte volna. A lényeg, hogy józan esze veszélybe került. Ezért merült alá, és volt kénytelen felfedezni elvadult belső énjét. Harcoló elméjének utolsó kísérlete volt ez, hogy függetlenségét viszszeressze. Lehívta a külső ént, hogy tisztítsa meg a belsőt.

Milyen egyszerű.

Persze nem volt az. A férfinak nem volt sok ideje rá, hogy egyáltalán felfogja, mi is történik körülötte, arra pedig még kevesebb, hogy megtanulja ennek a világnak a törvényeit. Márpedig elméjében szinte minden máshogy működött, mint a valóságban. Ezzel együtt viszont sokkal szabadabb is volt, mint a realitás. Lassan megtapasztalta, hogy ezen a helyen nincs lehetetlen, főleg nem annak, aki tulajdonképpen a hely „tulajdonosa”.

A Hullám nevezetű erő volt agyának esszenciája, és ezáltal legnagyobb hatalma. Segítségével bármi megteremthető vagy megváltoztatható, csak elég fantázia kell hozzá. És sok-sok gyakorlás. Ő pedig erősen rá volt kényszerítve, hogy minél előbb elsajátítsa ezen energia használatát, miután rájött, hogy nem véletlenül került ide. A kór kikezdte józan eszét, és megkezdte maradék józanságának felszámolását. Arra is rá kellett döbennie, hogy nem is egy, hanem több kór, többféle, egymástól független betegség harcol benne. Vele, és egymással is. Ménrót, Villó és Radakund ravaszak voltak, kegyetlenek és hatalmas erőknek parancsoltak. Végül aztán mégis jól jött számára, hogy több ellenfele is van, hiszen azok képtelenek voltak összefogni, és így inkább egymást gyengítették.

Hármuk közül Radakund, a legújabb próbálkozó már elpusztult. Őt Villó tüntette el a képből, már ha hinni lehet a nem éppen becsületességéről híres lánynak. Ménrót pedig saját elmondása szerint megtalált valamit, vagy – ha Domán jól értette – valakit, aki miatt már

nem szándékozott tovább küzdeni a férfi elméje feletti uralomért. Ha ez igaz volt, akkor valós veszélyt már csak Villó jelentett. Vagy még ő sem, ha a Markoláb...

...mi is történt a Markolábnál?

A Forrás... ott vesztette el az eszméletét. Vajon mennyi idő telt el azóta? A legutóbbi ehhez hasonló „filmszakadás” után egy év esett ki, mely évből a mai napig nem emlékszik semmire. Vajon most is ez a helyzet? A valóságban van? Vagy kalandja még korántsem ért véget? És ha nem, mi lehet a többiekkel? Képzletszülte barátaival? És Zillével? És...

Domán érezte, hogy kimerültség hullám söpör végig rajta. Úgy tűnik, még az emlékezés és a gondolkozás is erősen igénybe vette kevéské erejét. Megint próbálkozott, de még karját sem tudta megemelni. Ezért aztán arra gondolt, nem árthat, ha újra lehunyja szemét, és pihen még valamennyit. Egész biztosan jól fog tenni egy kis szundikálás...

Ha nem bánja, kezdjük előlről

– Hall engem, uram?

A köd lassan oszlani kezdett, és egyre többet érzékelt a körülötte lévő dolgokból. Fehér plafon. Ez volt az első, amit beazonosított. Bár igen nehéz volt, mert azt gondolta, hogy éppen a semmit látja. De aztán megpillantott egy kis barna foltot az egyik sarokban, és ekkor már megnyugodhatott, hogy ez csak egy festésre szoruló fehér menyegyzet.

– Minden rendben. Semmi baj.

A hang, ami feltételezhetően hozzá beszélt igyekezett megnyugtató lenni, bár erősen mesterkélten hangzott. Amolyan tipikus, orvosi hanghordozás.

Orvosi..?

– Hall engem?